

AB'nin Üniversitelere sipariş edilen bilimsel projeleri!

Bir süredir sistemli olarak Cumhuriyet Türkiye'sinin dayandığı felsefi, ideolojik, kültürel temelleri sarsmaya yönelik ABD ve AB tarafından sahneye konan oyunun bilim camiasındaki provalarını görüyoruz. Bu çerçeveyi çizmeden tek tek olayları değerlendirirsek, projenin sahipleri tarafından ortaya atılan "bilimsel özerklik", " fikir özgürlüğü", " doğruların ve yanlışların savunulması hakkı" gibi aslında içi doldurulmayan anlamsız bir tartışmaya alet oluruz. Zaten yapılmak istenen de budur. Zihinlerde karmaşa yaratarak bu değerleri aşındırmak, bir kaos oluşturmak ve kısaca bulanık suda balık avlamak.

Son günlerde basında sansasyon yaratan Prof.Dr.Atilla Yayla'nın söyledikleri, TÜBA toplantısında (Türkiye'de Üniversite Anlayışının Gelişimi, 1861-1961) egemen görüşler, TÜBA üyesinin insan hakları projesi bir bütünün parçalarıdır. Prof.Dr.Atilla Yayla ne diyor? "1925-1945 arası (yani tam da Cumhuriyet dönemi) başarısızdır". TÜBA toplantısında Prof.Dr. Mete Tuncay, Prof.Dr. Emre Dölen, Prof.Dr. İlhan Tekeli aynı şeyi 1933–1961 dönemi için diyor. Aradaki fark birisinin basın tarafından reyting malzemesi olarak kullanılması ile geniş kitlelere ulaşması, diğerinin 50–60 kişilik bir bilimsel toplantıda söylenmesi sonucu bu sansasyonu yaratmaması.

Gelelim bu fikri desteklemeye çalışan tezlere;

1-Darülfünun 1933 reformu ile kurulan İstanbul Üniversitesine göre daha özerkti. Çünkü siyasi müdahale ile bütün bilim kadroları tasfiye edilmiş, Üniversitenin gelişimi kesintiye uğramıştır.

2- Zaten Almanya'dan gelen Yahudi kökenli bilim adamları da ikinci sınıf niteliksiz insanlardı. Bunların başka seçeneği de yoktu. Yüksek maaşlarla çalıştırıldılar. İlk fırsatta da kaçtılar.(Yüksek maaş almalarına rağmen)

3- Bu dönemde İstanbul Üniversitesi'nde yapılan doktora tezleri sayıca azdı. Hatta 1933–1946 arası bilimsel kariyerde doktora zorunluluğu olmadığı ve üniversite Maarife bağlı olduğu için atama ile direkt doçent olunuyordu. 1946'da çıkan yasa ile doktora sayısı artmasına rağmen yetersizdi.

Bu tezlerin hiçbir bilimsel dayanağı bulunmamaktadır.

1- Darülfünun Osmanlı döneminde batılılaşma ve ıslahat hareketinin bir sonucu olarak doğmasına rağmen, Cumhuriyet düşüncesine karşı tutumu ve tavrı ile tarihsel konumunu

değiştirmiştir. (Müdürrislerin derslere girmemesi, Tanzimat savunuculuğu yapması)
Dolayısıyla aydınlanma felsefesi ile yapılan 1933 reformuna karşı çıkıyorlardı. Bu görüşlerde direnenlerin tasfiyesi zorunlu hale gelmişti.

2- Almanya'dan getirilen bilim adamlarının yetkinliğini ise yaptıklarına bakarak söylemek çok zor değildir. Curt Coswig zooloji, A. Heilbronn botanik, F. Neumarc İktisat, E. Hirsch hukuk, P. Schvarz arkeoloji bilimlerinin kurulmasına öncülük etmiştir. Ayrıca bunların yetiştirdiği Kerim Erim, Cemil Bilsel, Cahit Arf, İhsan Ketin, Feza Gürsey, Ekrem Akurgal, Halil İnalçık gibi bilim insanlarının, daha sonraları sadece Türk bilimine değil uluslararası bilime de katkısı yadsınamayacak düzeydedir. 1970'den beri hala yakalayamadığımız nitelikli bilim üretiminin en önemli örnekleridir.

3- Bir ülkenin bilim birikimini sadece doktora tezleri ile değerlendirmek günümüzün bilim anlayışına da uymamaktadır. Zira bilimin asıl katkısı toplumsal dönüşüme, refaha yaptıkları etkilerdir. Tarih boyunca bilime yapılan Üniversite dışındaki katkıları yok mu sayacağız?

Olayların hepsine bir bütün halinde ve Türkiye'nin kuruluş felsefesinin dayanaklarını yıkmaya yönelik bir projenin parçaları olarak baktığımızda taşlar yerine oturmaktadır. Bunu Prof. Dr. Atilla Yayla'da bizzat ifade etmektedir. AB ne der (bu adamın resimleri için böyle düşünür) yani kendi fikirleri olsa da olmasa da asıl sahibinin AB olduğu ve bu fikirlerin sözcülüğü için kendisinin maaş ödenerek memur edildiğinin (bunun adına "AB projesi" diyebilirsiniz) bu sözlerden daha açık bir kanıtı olamazdı.

"Bilimsel proje"lerimizden bir başka örneği de TÜBA'nın yayın organı Günce'de bulabilirsiniz. Avrupa Komisyonu ve Açık Toplum Enstitüsünün mali desteği ile yapıldığı açık sözlülikle belirtilen projede; Prof. Dr. Ayşe Erzan okul kitaplarında insan hakları ve demokrasi bilincinin gelişmesi için bakın neleri öneriyor.

1- *"Modern, demokratik ve katılımcı bir toplumda, vatani sevmenin tek yolu ve temel kıstası "vatan için ölme ve öldürme" olmamalıdır. Ölme ve öldürmenin yüceltilmesi ve barış kültürünün zedelenmesine yol açan bu tür indirgemeler yerine.... , Ders kitaplarında ulusal kimliğin bir sürekli tehdit algısı üzerinden kurulması herhangi bir yoldan ezelden ebede değişmeyen "dost" ve "düşman" tanımlarının yada imalarının varlığı, barış kültürünün gelişmesine engeldir."*

Burada Kurtuluş savaşına ve o mücadelenin ruhuna ciddi bir saldırı bulunmaktadır. Emperyalist paylaşım savaşları ile vatani savunmanın bir tutulduğu "bütün savaşlara hayır" sloganıyla bütünleşen teslimiyet teorisinin eğitime entegrasyonudur. Aslolan elbette ki yaşamı sürdürmektir. Ama bu temel hakka yönelen saldırılara, Mevlana felsefesi ile karşı koymak mümkün olsa idi yani başımızda Yugoslavyalar, Iraklar olmazdı.

Bunların sorumlusu bu milletlerin barış ve demokrasi kültürünün olmayışımıdır veya tersinden okursak bu medeni ABD ve AB ülkelerinin bu kültüre sahip olmalarını, barışın güvencesidir?

2- *“Ders kitaplarında sadece “biz”e ait olduğu ima edilen “milli değerler” açık yada üstü örtülü bir biçimde “öteki” toplum ve kültürler aleyhine yüceltilmemeli....”*

Millet olarak olumlu özelliklerimiz (konukseverlik, paylaşımcı aile bağları, komşuluk ilişkileri) Avrupa’yı incitecek diye yüceltilmemeli.

3- *“Türkiye’ye ilişkin bilgiler olanaklı olduğunca Dünya ve Avrupa bağlamına oturtularak verilmeli.....”*

Artık Avrupa vatandaşı olacağımıza göre ortak kültüre ve aynileşmeye özen göstererek bize ait farklılıkları ne kadar törpülersek o kadar kolay entegre oluruz.

Sonuç olarak toplumun en ileri kurumu olması gereken üniversitelerdeki bazı bilim insanları da Küreselleşmenin cazibesine kendilerini kaptırarak üstelik buna bilimi de alet ederek AB sözcülüğüne soyunmuşlardır. Ama bu yol çıkmaz sokaktır. Bilimin doğruluğunu sınayan ve onu kişilere göre değişken olmaktan kurtaran objektif verilerdir. Bir dönemin olumlu-olumsuz, başarılı-başarısız olduğu sonucuna varmadan önce o dönemin koşullarını ve geçmişe göre toplumsal gelişmeyi ne yönde değiştirdiğini, var olan bilimsel verilerin, kanıtların ışığında değerlendirmek gerekir. Aksi takdirde bilimi değil kendinizi referans göstererek,” bana göre doğru, size göre yanlış olabilir, bu fikir özgürlüğüdür”(emperyalizmin sözcülüğü nasıl bir fikir özgürlüğü ise) diye geveleyip durursunuz.

Prof.Dr. Serap Kuruca

İstanbul Üniversitesi Öğretim Üyesi

İstanbul Üniversitesi Öğretim Üyeleri Derneği

Başkanı